

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Номер петнадесет

Jeff Pippenger

2025-12-21

Число петнадесет

Поддържам, че е важно да се разбере връзката между символа на четирите поколения и вестта за късния дъжд, за да имаме най-добрата надежда да разпознаем значението на първите четири стиха от първа глава на Йоил. Йоил възпява песента на лозето, но началната му строфа е пророческото свързване на завета с четири поколения.

И Той рече на Аврам: Знай със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е негова, и ще служи на тях; и те ще го угнетяват четиристотин години. А и онзи народ, на когото ще служат, Аз ще съдя; и след това ще излязат с голям имот. А ти ще отидеш при бащите си в мир; ще бъдеш погребан в добра старост. Но в четвъртото поколение те ще се върнат тук; защото беззаконието на аморейците още не е достигнало пълната си мярка. Битие 15:13–16.

Този откъс е пророчеството, което се изпълни чрез живота на Мойсей. Когато книгата на Йоил започва песента за лозето, като се позовава на четири поколения на нарастващо опустошение, тя съгласува книгата на Йоил с пророческото четвърто и последно поколение. Това поколение е Петървото „избрано поколение“, което е било призовано от тъмнината в Неговата „чудна светлина“. То е противопоставено на своя generational counterpart, представен като поколение ехидни. Това четвърто и последно поколение е представено от Йоан, който е символ на сто четиридесет и четирите хиляди, които „са призовани, и избрани, и верни“.

Призовани при 9/11, избрани във Вика в полунощ и верни при кризата на неделния закон, точно както левитите бяха верни в бунтовете със златния телец при Аарон и Йеровоам. Душите, които са очистени като сребро в Малахия 3, са левити, които биват избрани по време на вестта на Вика в полунощ, защото запечатването се извършва със и чрез изливане на Светия Дух.

В предишната статия изведохме линии от историята на Мойсей, когото Сестра Уайт определя като алфата на библейското пророчество, който пророчески се свързва с Христос като омегата на библейското пророчество. Мойсей е крайгълният камък на основата, а Христос е завършващият камък. И двамата са символи на избавление от греха, както е представено в избавлението от Египет чрез Мойсей. И все пак всички проявления на Божията сила, които се извършиха чрез ръката на Мойсей, бяха далеч надминати, когато Христос потвърди завета с мнозина за една седмица. Мойсей е алфата, а Христос е омегата, и омегата е числото „22“, а алфата е числото „1“.

Когато се занимаваме с Мойсей, откриваме, че избавлението, което пронизва пророческото му свидетелство, е поставено във води. Неговото избавление от водите на Нил при раждането му предобразяваше Ной в ковчега. Кръщението при Червеното море съответства на Ной и на осмината в ковчега, а това от своя страна съответства на кръщението на Исус Навин при река Йордан, което бе повторено от Христос на същото това място. Свидетелството на Мойсей започва с избавление при река Нил и завършва при бреговете на река Йордан. Кръщението на Христос беше Неговото помазание, за да свидетелства три години и половина до смъртта Си, която беше представена в началото при Неговото кръщение. При Неговото възкресение имаше няколко капки до пълното изливане на Петдесетница.

Заветното обещание на Бога към човечеството започва с Ной, а Неговото заветно обещание към един избран народ чрез Авраам се изпълни с Мойсей. Мойсей, алфата, предобразяваше Исус, омегата, Който щеше да дойде и да потвърди завета с „мнозина“, а не само с един избран народ. Като предобраз на Христос, раждането на Мойсей се съгласува със завета, даден на Ной, като дъгата е знаменieto за всички хора. Мойсей също така се съгласува и със завета, даден на един избран народ, като обрязването е знаменieto за избрания народ. Заветното дело на Мойсей беше с „мнозина“, а не просто с един избран народ. Ако това не беше така, те не биха били постоянно измъчвани от разноплеменното множество.

Посред всички различни „води на избавление“, представени през целия живот на Мойсей, кръщението при Витавара на река Йордан свързва началото на заветната история на древния Израил в Обетованата земя с края на неговата история, през седмицата, в която Христос утвърди завета с мнозина. Кръщението на Христос е в съзвучие с кръщението на древния Израил и двете истории говорят за Неговото възкресение, когато Той вдъхна няколко капки дъжд, преди изобилните порои при Петдесетница петдесет дни по-късно. Цялата линия на алфа и омега от Мойсей до Христос е изобразена във водите на избавлението.

„Като поучаваше тези ученици, Исус показва значението на Стария завет като свидетелство за Неговата мисия. Мнозина изповядващи се за християни днес отхвърлят Стария завет, твърдейки, че той вече не е от никаква полза. Но такова не е учението на Христос. Толкова високо го ценеше Той, че веднъж каза: „Ако не слушат Моисея и пророците, нито ще се убедят, ако и някой да възкръсне от мъртвите.“ Лука 16:31.

„Това е гласът на Христос, който говори чрез патриарси и пророци — от дните на Адам чак до заключителните сцени на времето. Спасителят е разкрит в Стария завет също тъй ясно, както и в Новия. Именно светлината от пророческото минало изявява с яснота и красота живота на Христос и ученията на Новия завет. Чудесата на Христос са доказателство за Неговата божественост; но по-силно доказателство, че Той е Изкупителят на света, се намира в съпоставянето на пророчествата на Стария завет с историята на Новия.“ Копнежът на вековете, 799.

В статиите, разглеждащи книгата на Йоил, ние „съпоставяхме пророчествата на Стария завет с историята на Новия“, а също и с историята на съвременния духовен Израил. Независимо дали става дума за Стария или Новия завет, или за историята на трите ангела,

започнала през 1798 година, всички тези линии са представени като „гласа на Христос“. Писменото свидетелство на Библията и Духът на пророчеството са гласът на Христос, а гласът на Христос е гласът на Онзи, Който е Божието Слово.

„Гласът“ на Божието Слово е Божията вест, както е представена в Неговото писано Слово. Неговата вест в последните дни е вестта на късния дъжд, която включва ранен дъжд, последван от ранен и късен дъжд, според Йоил.

Йоан Богослов представлява сто четиридесет и четирите хиляди, които се връщат към древните пътеки, защото той чува „глас“ зад себе си. „Гласът“ отзад е гласът на Христос „от дните на Адам“ нататък.

И обърнах се, за да видя гласа, който ми говореше. И като се обърнах, видях седем златни светилника. Откровение 1:12.

Този стих представлява прекъсване в първа глава, защото до предишния стих Йоан се намираше на острова, наречен Патмос, но в дванадесети стих той се обръща и оттам нататък Йоан е в небесното светилище. Когато се обръща, той прави това, защото в десети стих беше чул глас зад себе си.

Бях в Духа в Господния ден; и чух зад себе си силен глас, като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, първият и последният; и: Каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:10, 11.

Йоан представлява онези, които чуват гласа на Христос зад себе си. Той чува тръбния зов на Еремия да се върнат в древните пътеки — пътеките, по които нечестивите отказаха да ходят, — и предупредителната тръба, която те отказват да слушат. Йоан послуша, и гласът зад него се отъждестви като Алфа и Омега — Онзи, Който онагледява новия път чрез стария път.

И всред седемте светилника — Един, подобен на Човешкия Син, облечен в дреха до нозете и опасан през гърдите със златен пояс. А главата Му и космите Му бяха бели като вълна, бели като сняг; и очите Му — като огнен пламък; и нозете Му — подобни на лъскава мед, като че нажежени в пещ; и гласът Му — като шум от много води. И в десницата Си държеше седем звезди; и от устата Му излизаше остър двуостър меч; и лицето Му беше като слънцето, когато сияе в силата си. Откровение 1:13–16.

В дванадесети стих Йоан се обръща и вижда видение за Христос, което Сестра Уайт съпоставя с видението за Христос, което Даниил е имал — същото видение, което са имали Исаия, Еремия, Езекиил и Павел.

„С искрено копнежено очакване аз гледам напред към времето, когато събитията от деня на Петдесетница ще се повторят с още по-голяма сила, отколкото при онзи случай. Йоан казва: „И видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от славата му.“ Тогава, както през времето на Петдесетница, хората ще чуят истината да им бъде говорена, всеки на своя собствен език.

„Бог може да вдъхне нов живот във всяка душа, която искрено желае да Му служи [Адам и долината от кости на Езекиил], и може да докосне устните с жив въглен от олтара [Исая], и да ги направи красноречиви в Неговата хвала. Хиляди гласове ще бъдат проникнати от силата да изговарят чудните истини на Божието Слово. Заекващият език ще се развърже [другият език на Исая], а боязливите ще бъдат укрепени, за да носят смело свидетелство за истината. Нека Господ помогне на Своя народ да очисти душевния храм от всяко осквернение [левитите на Малахия] и да поддържа толкова тясна връзка с Него, че да станат участници в късния дъжд, когато той се излее.“ Review and Herald, 20 юли 1886 г.

Видението, което разглеждаме, включва описанието на гласа на Христос. Когато Йоан се обръща и чува гласа на Христос, той е като шум от „много води“. Когато гласът на Христос говори за Неговия завет с човеците или с избран народ, той е свързан с много води. Вестта на Данаил седма до девета глава бе разпечатана през 1798 година, а след това, през 1989 година, бе разпечатана вестта на Данаил десета до дванадесета глава. 1798 година е свързана с гласа на река Улай, а 1989 година е гласът на река Хидекел.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се осъществят.“ Свидетелства към служителите, 112.

Река Йордан е връзката между алфа-заветната история и омега-заветната история на древния Израил. Думата „Йордан“ означава „слизащ“ и представя Христос — „великия Слизащ“.

Нека у вас бъде същият ум, който беше и в Христос Исус; Който, като беше в Божия образ, не счете за похищение да бъде равен на Бога; но се отказа от Своята слава, като прие образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери по вид като човек, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Филипiani 2:5–9.

Река Йордан представлява Христос — „великия низхождащ“, а Йордан е връзката между алфа и омега историята на избрания Божий народ, на когото бе дадено лозе, за да го поддържа. Освободителните води на Мойсей представляват гласа на Христос, който може да бъде чут, ако само една душа би се обърнала, за да чуе „гласа зад себе си“, и гласът, който тогава би чула, е — гласът на много води. От потопа на Ной до разрушаването на Ерусалим през 70 сл. Хр. освободителни води са изложени като пътни белези за Божия заветен народ. Тези пътни белези представят вътрешната история на Божия окончателен заветен народ, сто четиридесет и четирите хиляди. Водата, която охранва река Йордан, произхожда от росата и снега, които се натрупват в планината Ермон, образуваща горните води на река Йордан.

Песен на възкачванията. Давидова. Ето колко е добро и колко е угодно братя да живеят в единство! Като скъпоценното миро на главата, което се стича по брадата, Аароновата брада, което се стича до полите на дрехите му; като росата на Ермон и като росата, която слиза върху Сионските планини; защото там Господ заповяда благословението, живот довека. Псалми 133:1–3.

Тези води също така образуват пещерата на Пан — дълбок басейн, разположен в пещера, намираща се в Паниум от Даниил 11:13–15 и в Кесария Филипова в дните на Петър. Изворните води на река Йордан също така образуват сатанинския басейн на пещерата на Пан. Гласът на много води показва, че великата борба между Христос и Сатана е възникнала във високите планински върхове на Ермонските планини.

И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. Матей 16:18.

Името „Ермон“ означава „свещен, посветен, отдаден или отделен“ и е символ на Небето, източника на всяка вода и началото на великата борба, представено чрез „портите на ада“ — названието, което Исус даде на пещерата на Пан, когато беше в Кесария Филипова. В тази обстановка името на Симон Варйона беше променено на Петър. Симон означава „онзи, който чува“, а Варйона означава „син на гълъба“. Симон беше символ на душата, която чу вестта за Исусовото кръщение, представена от Светия Дух във вид на гълъб. Като такъв, който чу вестта за Христовото кръщение, Петър е променен, представлявайки 144-те хиляди. Петър беше запечатан в Паниум, което са стихове тринадесет до петнадесет от Даниил единадесета глава.

От водите на Ермон река Йордан, символ на Христос — великия Слизащ, завършва своя път при Мъртво море. От Небето, откъдето произхожда росата на живота, Христос слезе до смъртта на кръста, представена от Мъртво море. Бреговата линия на Мъртво море е най-дълбоката открита суша на земята. Реки Йордан, която слиза, слиза до най-ниското водно равнище на земята, както Христос слезе до Своята смърт на кръста. От водата на живота до водата на смъртта река Йордан представлява слизането на Христос от небето до кръста.

Важни теми на библейското пророчество са свързани с водата, а библейското пророчество е гласът на Христос, който е глас като на много води. Блудницата Вавилон седи над много води, и водите на Ефрат пресъхват, за да се приготви пътят на царете от изток; и търговците и царете стоят надалеч и плачат, защото корабите на Тарсис са погубени сред моретата; и заветът със смъртта, който пияниците на Ефрем приеха, когато се скриха под лъжи, се унищожава от преливащия потоп на папския неделен закон.

Когато сестра Уайт споменава „големите реки на Сенаар“, тя има предвид реките Тигър и Ефрат. Тези води могат да бъдат проследени назад до Едемската градина, където те са третата и четвъртата река, които излизат от Едем.

Името на третата река е Хидекел; тя е онази, която тече към изток от Асирия. А четвъртата река е Ефрат. Битие 2:14.

Хидекел е Тигърът, а, разбира се, Ефрат беше Ефратът, макар съвременните историци и богослови да не са съгласни. Те настояват, че Улай не е била голяма река, а просто изкуствен акведукт в Персия, а не в Сенаар. Същите тези човешки авторитети посочват, че единствените две значими реки, свързвани със Сенаар, са били Тигърът и Ефратът, а

пророчицата заявява, че Улай и Хидекел са били „големите реки на Сенаар“.

Думите на пророчицата относно вестта на водата се противопоставят на съвременните експерти, както и древните експерти се противопоставиха на Нойовата вест за водата. Съобщава ни се, че двете видения, представени чрез двете реки, са в процес на изпълнение и следователно всичко, представено в тези две видения, които бяха дадени чрез „двете големи реки на Сенаар“, скоро ще се сбъдне. Вестта, свързана с тези реки, е гласът на Христос, защото Неговият глас е като шум от много води. Тигър и Ефрат представят важна пророческа тема и тяхното свидетелство е свързано със завета, който алфа-Мойсей изложи, същия завет, който омега-Христос потвърди.

В пророчеството Тигър представлява Асирия, а Ефрат — Вавилон. В това отношение те са двете сили, представени от Йеремиа като лъвове, които първо ще отведат северното царство, а след това и южното царство в плен.

Израил е разпръсната овца; лъвовете го прогониха; най-напред го погълна асирийският цар, а накрая този Навуходоносор, царят на Вавилон, строши костите му. Еремия 50:17.

И Асирия, и Вавилон бяха северни врагове по отношение на всяко от царствата на Израил и следователно са прообрази на фалшивия цар на север — папската власт. По същество едни и същи политически и религиозни традиции бяха осъществявани от двете сили, възникнали от една и съща културна среда, но политическата структура на Асирия подчертаваше държавническото управление, докато Вавилон подчертаваше църковното управление, макар и да бяха много сходни. Езическият Рим и папският Рим в известни отношения са тъждествени, но все пак езическият Рим представлява държавническо управление, а папският Рим — църковно управление. Асирия, в пророческа връзка с Вавилон, беше царство на държавническо управление, последвано от Вавилон — подобна сила, която подчертаваше църковното управление. Асирия представляваше езическия Рим, а Вавилон представлява папския Рим. И четирите от тези сили потъпкаха Божието светилище и воинство. Асирия е свързана с Тигър, а Вавилон — с Ефрат. Това е в съгласие с пресъхването на Ефрат в книгата Откровение, за да се приготви пътят за царете от изток, както е предобразено в делото на Кир, който отклони Ефрат, за да събори Вавилон. Вавилон е Ефрат; Асирия е Тигър.

Северният цар в пророчеството завладява света по време на кризата на неделния закон и след това пада, но самото завладяване често е представено като всепомитащ потоп. Историята на северния цар, представена чрез Асирия и Вавилон, е символизирана чрез реки, защото разказът е предаден чрез гласа на многото води.

Земята между двете реки се нарича Месопотамия, което означава „земята между две реки“. Двете реки представят северната сила, която Бог използва, за да накаже Своя отстъпил народ, като го разпръсне в плен. Един от притоците на гласа на много води се открива в името „Паданарам“, което се споменава само десет пъти в Писанията. Първото споменаване е във връзка със завета, защото то посочва кръвния произход на Ревека, съпругата на Исаак. Стихът гласи:

Исаак беше на четиридесет години, когато взе за жена Ревека, дъщерята на арамеец Ватуил от Падан-Арам, сестрата на арамеец Лаван.

Краят на четиридесетте години е бил показан чрез трите свидетелства на Моисей като водещ към Кадис, 1863 и неделния закон. Бракът на Исаак е заветен брак, предобразяващ брака на Христос със сто четиридесет и четирите хиляди при неделния закон, което е 1863, което е Кадис, което е краят на една четиридесетгодишна заветна история. Ревека беше дъщеря на един сириец и сестра на Лаван, сириец, (който в следващото поколение от заветната история наруши завет с Яков, сина на Исаак.)

Ватуил означава „дом на запустение“ или „опустошител“, така че Ревека беше дъщеря на „дома на опустошителя“. Сирия означава висока земя и плато, а Паданарам означава Месопотамия, или земята между. Ревека беше от кръвната линия на сирийците, които дойдоха от Месопотамия — високата земя между „Тигъра на Асирия“ и „Ефрат на Вавилон“, които представляват лъвовете, които Господ използва, за да разпръсне Своите отстъпнически овце. Домът на опустошителите беше съединен с Божия дом в брака на Исаак и Ревека. Не е случайно, че при първото споменаване на Паданарам тези две реки, представляващи пророческия северен цар, който е представен като преливащ потоп, се споменават за първи път в Битие 25:20.

Връзката на дома на запустението с Божия заветен народ продължава, когато Яков бяга от Исав, стига до дома на своя чичо Лаван и там служи два периода от по 2520 дни, за да осигури следващия заветен брак. Единият брак завършва с разпръсването на северното царство Израил, а другият брак завършва с разпръсването на южното царство. Когато съответните периоди на разпръсване на тези две царства приключиха през 1798 и 1844 г., бракът, за чието осъществяване Яков се труди в продължение на два периода от по 2520, се изпълни, тъй като младоженецът дойде на брака на 22 октомври 1844 г.

Тогава Христос за Лия ли се ожени, чието име означава „уморена и изтощена“, или се ожени за Рахил, чието име означава „добра пътница“? Лия и Рахил представляват две категории пътуващи девиси: едната девица, която „се уморява“, и другата девица, която „пътува добре“ по пътя, за да се омъжи за Яков на 22 октомври 1844 г.

„Зад тях, при началото на пътеката, бе поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. Тази светлина сияеше по цялата пътека и осветяваше нозете им, за да не се препънат.

„Ако държаха погледа си прикован към Исус, Който беше тъкмо пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е още много далеч и че са очаквали да са влезли в него по-рано. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше славната Си дясна ръка, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентната група, и те извикваха: „Алилуя!“ Други безразсъдно отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е водил дотук. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в свършена тъмнина, и те се препънаха, изгубиха от поглед целта и Исус, и паднаха от пътеката долу в мрачния и нечестив свят под нея.“ Ранни писания,

През 1844 г. филаделфийското милеритско движение влезе в брака. Бракът от 22 октомври 1844 г. отдели две категории поклонници, представени от Рахил и Лия. Рахил представлява една категория, която успешно бе изминала пътя към брака на 22 октомври 1844 г., но категорията на Лия се умори. Тогава те бяха отделени и изпитателният процес на третия ангел започна точно там, където изпитателният процес на Среднощния вик завърши.

Бракът бе започнал и след това трябваше да бъде доведен до пълно осъществяване и изпитан. Бракът бе осъществен през 1846 г., и започна процесът на изпитване на третия ангел. През 1849 и 1850 г. Господ простираше ръката Си втори път, за да събере Своя остатък. Тогава в историята бе поставена втората плоча на Авакум, предобразена от втория набор заповеди. След като Моисей строши първия набор, бе даден вторият набор плочи. Картата от 1850 г. замени тази от 1843 г., и през 1850 г. изпитването на древния Израил като невестата на Бога по новия завет продължи към Кадис и 1863 г.

През 1856 г. още вода от двете реки дойде чрез перото на Хайрам Едсън. Светлината върху „седемте времена“, която дойде чрез перото на Едсън, беше светлината, представена от двете реки, които започнаха своето пророческо свидетелство в Едемската градина. Едемската градина е символ на бунта на човечеството срещу Божия закон и е мястото, откъдето водите на реките Улай и Хидекел започват своя път. Те преминават през историята на завета, защото тази Градина, символът на бунта, е също и мястото, където бе заклано агне, за да осигури дрехи, които да заменят смокиновите листа върху Адам и Ева. Историята на завета започва със завета на живота между Адам и Бога. Този завет, символизиран от дървото на живота, доведе до нарушения завет от Адам и Ева, който постави началото на нов завет на живота, когато Агнето, заклано от създанието на света, осигури облекло за голата и изгубена двойка. Двете реки, които извираат от тази Градина, в крайна сметка стават символи на силите, които Бог използва като Своя жезъл на наказание.

О, асириецо, жезълът на Моя гняв, и тоягата в ръката им е Моето негодувание. Ще го изпратя против един лицемерен народ и против людете на Моя гняв ще му дам поръчение да заграби плячка и да отнеме корист, и да ги стъпче като калта по улиците. Исаия 10:5, 6.

Тези две реки изтичаха от Едем в родословната линия на Ревека и нейния заветен брак с Исаак, и по-нататък към Яков, където водата на двете реки е представена като два отделни периода от по седем времена. След това същите тези две реки протичат през последните шест глави на Даниил, където на всяка река съответстват по три глави. Едната река представлява увеличаването на познанието, което бе разпечатано в седма, осма и девета глава, а другата река представлява увеличаването на познанието, което бе разпечатано в десета, единадесета и дванадесета глава.

Седма, осма и девета глава са представени като видението при Улай, а Христос е представен по подобен начин в десета, единадесета и дванадесета глава. И в двете речни видения, представени в три глави, Христос е представен като стоящ върху водата.

И стана, когато аз, именно аз Даниил, видях видението и потърсих значението му, ето, пред мен застана нещо като мъжки образ. И чух глас на мъж между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, направи този човек да разбере видението. Даниил 8:15, 16.

Видението за Христос в десета глава е подобно на видението, което Йоан видя в първа глава на Откровение; а във видението на Даниил в осма глава Палмони е над водите, както беше и в дванадесета глава, където беше облечен в лен.

„По времето на посещението на Гавриил пророк Даниил не беше в състояние да приеме по-нататъшно наставление; но няколко години по-късно, желайки да узнае повече за въпроси, които още не му бяха напълно обяснени, той отново се посвети да търси светлина и мъдрост от Бога. „В онези дни аз, Даниил, скърбях три цели седмици. Не ядох вкусен хляб, нито месо, нито вино влезе в устата ми, нито изобщо се помазах.... Тогава повдигнах очите си и погледнах, и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха препасани с чисто упазко злато. Тялото му също беше като хризолит, лицето му — като вид на светкавица, очите му — като огнени светилници, ръцете и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като глас на множество.“

„Не по-малка Личност от Божия Син се яви на Даниил. Това описание е подобно на онова, дадено от Йоан, когато Христос му бе открит на остров Патмос. Нашият Господ сега идва с друг небесен вестител, за да научи Даниил какво ще стане в последните дни. Това знание бе дадено на Даниил и записано чрез вдъхновение за нас, върху които са дошли краищата на света.“ Review and Herald, 8 февруари 1881 г.

Във видението при Хидекел за Христос в десета глава Христос е над водата и облечен в лен, а във видението при Улай Той е над водата. Видението от Откровение първа глава съответства на видението, представено във виденията при Улай и Хидекел, където сестра Уайт посочва, че това е „не по-малка личност от Божия Син“. Когато тя определя ангела от Откровение десета глава, тя заявява, че ангелът е бил „не по-малка личност от Исус Христос“. Ангелът в Откровение десета глава издига ръката Си към небето и се заклева в Онзи, Който живее до вечни векове, свързано с видението за Христос в дванадесета глава, Който издига и двете Си ръце към небето и се заклева в Онзи, Който живее до вечни векове. В Откровение десета глава Той е над водата и земята.

Това, което се намира „между бреговете“ на една река, е вода, а Даниил чу „глас на човек между бреговете“, така че гласът идваше от Мъжа върху водата, и гласът беше шумът на водите на реката Улай.

А на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях край голямата река, която е Хидекел, подигнах очите си, погледнах, и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха препасани с чисто злато от Уфаз; тялото му беше също като хрисолит, лицето му — като блясък на мънция, очите му — като огнени светилници, ръцете му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като глас на множество.

...

А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи. Тогава аз, Даниил, погледнах, и ето, стояха други двама, единият отгатак на брега на реката, а другият отсам на брега на реката. И един каза на мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката: Докога ще бъде до края на тия чудеса? И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката, когато вдигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее довека, че ще бъде за време, времена и половина време; и когато се свърши разпръсването на силата на светия народ, всичко това ще се изпълни.

И чух, но не разбрах; тогава казах: О, Господарю мой, какъв ще бъде краят на това? А той рече: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. Даниил 10:4–6; 12:4–10.

Великите реки на Сенаар, както ги определя сестра Уайт, са и двете свързани с видение, в което Христос е върху водата и говори, защото гласът Му е като шум от много води. И в двете видения се задава въпросът „докога“. И двете реки са представени също и в „въпроса и отговора“ в осма глава на Даниил, което е централният стълб и основа на адвентизма. Там двете реки са символи на „седемте времена“ на разпръсването и потъпкването както на светилището, така и на войнството. Двете реки изпълняват ролята си като Божия тояга на наказание, за да се влеят след това в милеритската история на първия ангел, където Уилям Милър открива първия си пророчески скъпоценен камък, а именно линията на „седемте времена“ в Левит, двадесет и шеста глава. Двете реки представят двете разпръсвания от по 2520 години, които бяха осъществени чрез двата лъва — Асирия и Вавилон, които са представени от Тигър и Ефрат, и, разбира се, от Лия и Рахил, племенници на Ревека, чийто заветен брак се състоя, когато Исаак беше на четиридесет години, както е записано в Битие 2520.

Милър представи единствено разпръсването на „седемте времена“ върху южното царство Юда, което се изпълни с 2300-годишното пророчество през 1844 г. През 1856 г. „новото вино“ на „седемте времена“ определи същото това разпръсване върху северното царство, завършващо през 1798 г. Като първото пророческо откритие на Уилям Милър, водата на реката Ефрат дойде като алфа-учението в историята на първия ангел. Водата на реката Улай дойде с третия ангел. Алфа-откритието на Милър беше седемте времена, представени от реката Улай, а омега-откритието на Хайрам Едсън беше седемте времена, представени от реката Хидекел.

2520 представя продължителността на периода, който е един и същ за всяко царство, но започва и завършва с разлика от четиридесет и шест години. 1798 бележи времето на края и идването на първия ангел от Откровение четиринадесета глава. 1798 е изпълнението на 2520-те години на разпръсване, наложени върху северното царство от асирийския лъв. 1844 е изпълнението на „седемте времена“, наложени върху южното царство, и е представено от вавилонския лъв. Двете реки са подпори на историята на вестите на първия и втория ангел,

която завърши с идването на третия на 22 октомври 1844 г., когато и седмата тръба, и юбилейната тръба прозвучаха в антитипичния Ден на умилоствението.

Тогава да накараш да затръби юбилейната тръба на десетия ден от седмия месец; в Деня на умилоствението да затръбите с тръбата по цялата си земя. Левит 25:9.

Прозвучаването на седмата тръба е символ на Христовото дело по съчетаването на Неговата Божественост с човечеството и е представено чрез 2300-те години от видението при река Улай; а прозвучаването на юбилейната тръба е символ на завета за земята, който бе нарушен и навлечен върху Божия народ — онова, което Даниил нарече проклятието и клетвата на Моисей, а Моисей нарече „разпратата на Божия завет“.

Да, целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не слуша гласа Ти; затова проклятието се изля върху нас, и клетвата, която е написана в закона на Мойсей, Божия служител, понеже съгрешихме против Него. Даниил 9:11.

„Проклятието“ и „клетвата“, за които е писано „в закона на Моисей“, са „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Думата, преведена като „клетва“, е същата еврейска дума, която в Левит е преведена като „седем пъти“. Проклятието за нарушаването на клетвата на завета в двадесет и пета глава е изложено в двадесет и шеста глава, където Моисей определя проклятието като „разпратата на завета“.

Тогава и Аз ще постъпвам против вас и ще ви наказвам още седем пъти за греховете ви. И ще докарам върху вас меч, който ще отмъсти за нарушаването на Моя завет; и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор, и ще бъдете предадени в ръката на неприятеля. Левит 26:24, 25.

Господ доведе меч на лъва на Асирия върху северното царство, за да ги „накаже“, като ги предаде в „ръката на врага“, през 723 г. пр. Хр. Четиридесет и шест години по-късно, през 677 г. пр. Хр., южното царство почувства проклятието на Моисей. Проклятието на Моисей е раздорът на завета. В продължение на четиридесет и шест години лъвовете на Месопотамия бяха употребявани от Бога, за да отстранят и потъпчат войнството. В края на този период от четиридесет и шест години Навуходоносор разруши светилището. Войнството от въпроса на Даниил в тринадесети стих на Даниил осма глава бе поробено от своите врагове в продължение на период от четиридесет и шест години, който завърши с разрушаването на светилището, а именно другият предмет, който трябваше да бъде потъпкан в тринадесети стих. Когато тези реки достигнаха съответно до 1798 и 1844 година, едно войнство бе събрано заедно като храм, защото войнството е тяло, а тялото е храм. В края на този период храмът, издигнат през тези четиридесет и шест години, трябваше да се съедини с небесния храм в брака на Божественото с човешкото. Бракът е между два храма и онова, което Бог е съчетал, не трябва да бъде разделяно.

Водата на Тигър стигна до 1798 г., а водата на Ефрат стигна до 1844 г. Непосредствено преди идването на третия ангел дойде вторият ангел и след това, на лагерното събрание в Ексетър, Ню Хемпшир, на 12–17 август 1844 г., бе изляно посланието на Среднощния вик. Exeter означава „водна крепост“, а на лагерното събрание се проведе подправено събрание в

друга шатра, издигната от група от Уотъртаун, Масачузетс. Водите, които произлязоха от Едем, според Сестра Уайт, щяха да бъдат разпръснати „като приливна вълна“ по източното крайбрежие на Съединените щати. Земетресението, което предизвика тази приливна вълна, стана в Едемската градина, когато Сатана победи човечеството, причинявайки сеизмичен катаклизъм в Едем, чиито вълни достигнаха до Среднощния вик в милеритската история. Тази приливна вълна нахлува в Среднощния вик в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, а вълната, която започна при земетресението на Адамовия грях, достига до земетресението на неделния закон от единадесета глава на Откровение.

Гласът на Христос е като глас на много води, а водите, съединени заедно, съставляват вестта на късния дъжд. Исаия и синът му Шеар-Яшув стоят в трети стих на седма глава при водоема на горния водопровод, представяйки вестта на късния дъжд във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Там изреченото от Исаия върху безумния и нечестив цар Ахаз е, че Господ ще доведе върху Ахаз водите на Асирия, цар Сенахирим, и неговите води ще се издигнат до шията.

И Господ ми говори още веднъж, казвайки: Понеже този народ отхвърля водите на Шилоах, които текат тихо, и се радва на Рецин и на Ремалиевия син, затова, ето, Господ възвежда върху тях водите на Реката, силни и многобройни, сиреч асирийския цар и цялата му слава; и тя ще прелее над всички свои корита и ще премине над всички свои брегове; и ще нахлуе в Юда, ще прелее и ще премине, ще стигне до шията; и разпространите му криле ще изпълнят ширината на Твоята земя, о, Емануил. Исаия 8:5–8.

Ахаз отхвърли водите, които бяха „изпратени“ от Господа, затова Господ „изпрати“ върху Ахаз водите на Асирия. Ахаз „се радваше“ на съюза на „Рецин и Ремалиевия син“. Ахаз „се радва“ на една фалшива вест за късния дъжд, представена от Рецин и Ремалиевия син.

Рецин и синът на Ремалия, който е Факей, царят на северното царство, представляват подражание на Исаия и неговия син. Безумният и нечестив цар Ахаз „се радва“ в съюза, представен от десетте северни племена на Израил и Сирия, като прообразява неправомерната връзка между църква и държава при неделния закон. Ахаз се радва, защото срамът и радостта са двете противоположни чувства, които Вдъхновението употребява, за да се обърне към онези, които са представени в спора относно късния дъжд. Когато Еремия изяде малката книжка, тя беше радост и веселие на сърцето му, а Йоил ни известява, че Божият народ никога няма да се посрами. Ахаз, като лаодикиец, е спял, затова се радва на лъжливата вест за водата и отхвърля истинската вест на Исаия за водата. Той би трябвало да се срамува, задето се уповава на подправената вест за късния дъжд, представена от потопа на северния цар, но е отхвърлил вестта на Силоам.

Вестта за Шилоах в Исаия осма глава е вестта на късния дъжд. Къпалнята Шилоах е определена в Новия завет като къпалнята Силоам. На еврейски или гръцки това означава „пратен“. Бе потребно Христос да си отиде, за да може да „изпрати“ Светия Дух. Исаия и Ахаз са при къпалнята Шилоах и изпитът се основава на това дали да се има вяра в къпалнята Шилоах, както е представена от Исаия и сина му, или вяра в Рецин и сина на

Ремалия? Ахаз избира между две води — водите на Шилоах или водите на асирийския цар. Ахаз се радваше на съюза и вестта, представени от Рецин и сина на Ремалия, и затова получи потопа на запустението вместо водата, която тече тихо при неговия съд. Неговият съд представлява неделния закон, когато северният цар прелива като потоп над целия свят. Това става от неделния закон нататък, когато потопа на Среднощния вик също залива света.

Ахаз се радва на съюза на десетте северни племена и Сирия и по този начин се радва на вестта, която съчетава църква и държава, както е представено от всеки неправилен съюз, откриван в Божието Слово. Исая представлява един филилафиец, а Ахаз — един лаодикийец. Христос свързва свидетелството на Исая със Своето собствено, когато изцелява слепия човек — един лаодикийец — при къпалнята Силоам.

И като минаваше Исус, видя човек, сляп по рождение. И учениците Му Го попитаха, казвайки: Учителю, кой е съгрешил — този човек или родителите му, та да се роди сляп?

Исус отговори: Нито този човек е съгрешил, нито родителите му; но за да се явят в него делата Божии. Аз трябва да върша делата на Онзи, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи. Докато съм в света, Аз съм светлината на света. Като каза това, плю на земята, направи кал от плюнката и намаза с калта очите на слепия човек, и му каза: Иди, умий се в къпалнята Силоам (което в превод значи: Пратен). И тъй, той отиде, умий се и се върна прогледал.

И тъй, съседите и онези, които по-напред бяха го виждали, че беше сляп, казваха: Не е ли този, който седеше и просеше? Едни казваха: Той е; други казваха: Прилича на него. А той казваше: Аз съм. Тогава му рекоха: Как ти се отвориха очите?

Той отговори и каза: Един Човек, наречен Исус, направи кал, помаза очите ми и ми каза: Иди на къпалнята Силоам и се умий; и аз отидох, умих се и прогледах. Йоан 9:1–11.

Слепият човек, заедно с безумния и нечестив цар Ахаз, са подложени на изпитание дали ще възложат доверието си на Силоамския водоем или на потопа на Асирия. Слепият човек знае, че е сляп, но Ахаз е богат, забогатял и няма нужда от нищо. Ахаз е неразумната девица при водоема на късния дъжд, а слепият човек — мъдра девица. Водите, които са Пратени от, или водите, които са изпратени от Асирия, са изпитанието.

Водоем е мястото, където водата се събира заедно, а в пророчески смисъл водоемът е мястото, където се събират различните потоци, реки, ручей, морета, океани, езера, дъжд и роса от всички „води“, които представляват гласа на Христос. Водоемът на късния дъжд се образува от водата, която тече от горния водоем. Водоемът представлява вестта на късния дъжд в контекста на изпит. Ахаз отхвърли водите, които текат тихо, но слепият човек се покори на вестта, свързана с водоема. Исус взе нещо от Своята Божественост, представено като „плюнка“, и го съедини с кал, представляваща съединяването на Божествеността с човечеството, което Христос извършва в Пресвято място.

Христос плю на земята и смеси слюнката Си, за да направи кал. Той използва вестта за съчетанието на Божественото и човешкото, за да помага очите на слепия човек. Вестта, представена чрез съчетанието на Божественото и човешкото, е вестта от 1888 година и е предназначена да преобрази човека от състоянието на Лаодикия в състоянието на Филадельфия. Но вестта изисква човешко участие. Те трябва да отидат до къпалнята, а след това да се умият.

Всички съгрешиха и не достигат до Божията слава, но Исус каза, че нито слепият човек, нито родителите му са съгрешили. Исус отстранява въпроса за вината от състоянието на слепия човек и го определя като човек, издигнат, за да прослави Господа; а пророческият човек в библейското пророчество, който бива издигнат с цел „да се явят върху него делата Божии“, е знамето, което е съставено от мъже и жени, преминали от Лаодикия към Филадельфия. Знамето е мястото, където се проявяват Божиите дела, защото Неговото дело беше да съчетае Божествеността с човечността (както е представено чрез калното помазване), а трофеите на това дело са онези, които не само са чули Лаодикийската вест, но и са последвали предписанието в тази вест. Предписанието за слепия човек беше да отиде и да се умие. Щом прогледна, той нямаше нужда да се старае да прослави Бога; обстоятелствата около него направиха това.

Това започна с приближаването на Христос, последвано от делото на Христос. Последното дело на Христос в небесното светилище по отношение на човека е да преобрази едно човешко същество от долина на мъртви сухи кости, или от състояние на мъртвец по улиците, или от слепота като на прилеп. Неговото последно дело е да пресътвори Своя народ по Своя образ, и това е именно делото, което Той извърши, когато сътвори Адам от пръстта на земята, а после вдъхна в него дихание за живот. Последното дело е първото дело, защото най-напред Той направи калта, а след това помаза тази кал с живота на Своя Дух. При Адам Духът беше Неговото дихание, при слепия човек беше водата. При долината на мъртвите кости на Езекиил това беше събирателна вест, която създаде тялото. След това върху тялото бе издишана вест за четирите ветрове, и тогава то се изправи като могъща войска.

Докато слепецът все още беше сляп, Исус го видя и после се приближи към него. Той се приближава към слепеца в контекста на въпрос, повдигнат от Неговите ученици, като по този начин Му позволява да установи правилната пророческа рамка за илюстрацията. „Делата Божии“ са пророчески символ по много и различни линии на свидетелство в Библията. Всяко проявление на „делата Божии“ в Писанията се изпълнява във времето на късния дъжд. Исус поставя контекста на разказа в рамките на последната вест, представена от Илия в последните стихове на Малахия.

Родителите и слепото дете не са осъдени като грешници, защото това е времето на Божиите чудни дела, и в това време сърцата на родителите и сърцата на децата ще се обърнат, за да видят въпроса, който стои пред тях. А въпросът е — дали слепият лаодикийски човек е бил променен в помазан филадельфийски човек. Това е въпросът, който стои пред родителите и детето във времето на късния дъжд, защото това е и времето на съда. А времето на съда се

осъществява през третото и четвъртото поколение според пророчеството на Авраамовия завет. Слепият човек е последното, четвърто поколение, а родителите му са третото. В този период вестта на Илия поставя семействата в обстоятелства, при които те са принудени да приемат или да отхвърлят вестта на Силоамската къпалня. Безумният и нечестив цар Ахаз отхвърли вестта на тази къпалня, но слепият човек я прие. Илийовата вест от Малахия е поставена в контекста на проклетие преди великия и страшен ден Господен.

Когато Исус устрои обстановката, която разглеждаме, Той включи в обобщението Си за целта на чудото и това, че тогава трябва да работи, защото ще дойде време, когато никой не може да работи. Делото, за което Той говореше, се извършва през деня, а края на делото е представен като нощ. Неговото указание се отнася до края на благодатното време.

Когато завърши Своего дело на съд, Той сваля свещеническите Си одежди и облича одеждите Си на възмездие. Когато завърши това дело на отделяне на изгубените от спасените, делото на спасението приключва. Изпитателното време се затваря и настъпва нощ, когато никой не може да работи. Христовата вест не беше само Лаодикийската вест към един сляп човек, но беше Илийската вест, поставена в контекста на близостта на края на изпитателното време, което е Христовият осветен подтик да работи за спасяването на души.

Първо Христос се приближи към слепия човек, после приготви и приложи калта, след това даде наставления за дело, което слепият човек трябваше да извърши сам за себе си; и също тъй важно е, че когато се заема с това дело, зрението му се възстановява. Щом придобие зрение, той се преобразява от сляп лаодикиец във филиаделфиец. Периодът на преобразяването на тези две църкви се изпълни в началото — от 1856 до 1863 година.

Този период представлява отделянето на житото от плевелите и окончателното запечатване на сто четиридесет и четирите хиляди, които след това биват издигнати като знаме. Слепият човек веднага се превърна в обществен център на вниманието — щом се промени от лаодикиец в филиаделфиец. Слепият човек е сто четиридесет и четирите хиляди, а нечестивият и безумен цар Ахаз е предишният заветен народ, който бива избълван от устата на Господа. В същия момент от историята Исус или използва слюнката Си, за да помага Своя новозаветен народ, или изплюва старозаветния народ от устата Си.

Ще продължим тези размисли в следващата статия.

„Предстоящата криза“

„С безпогрешна точност Безкрайният държи сметка с всички народи. Докато Неговата милост се предлага с призови към покаяние, тази сметка ще остане открита; но когато бъде достигната една определена граница, която Бог е установил, започва служението на Неговия гняв. Тогава сметката се затваря; божественото дълготърпение престава; няма вече ходатайство за милост в тяхна полза.“

„На пророка, който взираше погледа си през вековете, бе представено във видение нашето време. Народите на тази епоха са били получатели на безпримерни милости. Най-избраните благословения на Небето са им били дадени; но срещу тях са записани

нарастваща гордост, користолюбие, идолопоклонство, презрение към Бога и низка неблагодарност. Те бързо приключват сметката си с Бога.

„Бързо наближават дните, когато в религиозния свят ще има голямо недоумение и объркване. Ще има много богове и много господари; ще духа всеки вятър на учение; и Сатана, облечен в ангелски одежди, би измамил, ако беше възможно, самите избрани.

„Всеобщото презрение, хвърлено върху истинското благочестие и святост, кара онези, които нямат жива връзка с Бога, да изгубят почитта си към Неговия закон. И колкото по-явно става неуважението към Божествения закон, толкова по-отчетлива ще става разделителната линия между онези, които го спазват, и света и една света обичаща църква. Любовта към Божиите предписания нараства у едната група, съобразно с това как презрението към тях нараства у другата.“

„Великият АЗ СЪМ защитава Своя закон. Той говори на онези, които го обезсилват чрез бури, чрез наводнения, чрез урагани, чрез земетресения, чрез опасности по суша и по море. Сега е времето Неговият народ да се покаже верен на принципа.

„Ние стоим на прага на велики и тържествени събития. Господ е пред вратата. На Елеонския хълм Спасителят описва сцените, които трябваше да предшестват това велико събитие: „Ще чуете за войни и слухове за войни“, каза Той. „Ще се повдигне народ против народ, и царство против царство; и ще има глад, мор и земетресения на разни места. А всичко това е начало на скърби.“ Макар че тези пророчества получиха частично изпълнение при разрушението на Йерусалим, те имат по-пряко приложение в последните дни.“

„Йоан и другите пророци също бяха свидетели на страшните сцени, които ще се разиграят като знамения за Христовото пришествие. Те видяха войски да се събират за битка и човешки сърца да премаляват от страх. Те видяха земята да се помества от мястото си, планините да бъдат хвърлени в средата на морето, неговите вълни да реват и да се вълнуват, и планините да се тресат от надигането му. Те видяха чашите на Божия гняв да бъдат отворени и мор, глад и смърт да сполетят жителите на земята.“

„Вече възпиращият Божий Дух се оттегля от света. И урагани, бури, бедствия по море и по суша следват едно след друго в бърза последователност. Науката се стреми да обясни всичко това. Знаменията, които се съгъстват около нас и възвестяват близкото пришествие на Божия Син, се приписват на всичко друго, но не и на истинската причина. Хората не могат да разпознаят ангелите-стражи, които възпират четирите ветрове, за да не духнат, докато Божиите слуги не бъдат запечатани; но когато Бог заповяда на Своите ангели да пуснат ветровете, тогава ще настъпи такава картина на Неговия възмезден гняв, каквато никое перо не може да опише.

„Криза е вече непосредствено пред нас; но Божиите служители не бива да се уповават на себе си в това велико извънредно положение. Във виденията, дадени на Исаия, Езекиил и Йоан, виждаме колко тясно е свързано небето със събитията, които се разиграват на земята. Виждаме Божията грижа за онези, които са Му верни. Светът не е без Управител. Планът на предстоящите събития е в ръцете на Господа. Величието на

небето държи в собствените Си ръце съдбата на народите, както и делата на Своята църква.“

„Бог е открил онова, което предстои да стане в последните дни, за да може Неговият народ да бъде подготвен да устои срещу бурите на съпротива и гняв. Онези, които са били предупредени за събитията, които стоят пред тях, не бива да седят в спокойно очакване на приближаващата буря, утешавайки се, че Господ ще закриля Своите верни в деня на скръбта. Ние трябва да бъдем като човеци, които очакват своя Господ — не в празно бездействие, а в усърден труд, с непоколебима вяра. Сега не е време да допускаме умовете ни да бъдат погълнати от неща с маловажно значение.“

„Докато хората спят, Сатана дейно урежда нещата така, че Господният народ да не получи милост или справедливост. Неделното движение сега си пробива път в тъмнина. Водачите прикриват истинския въпрос, а мнозина, които се присъединяват към движението, сами не виждат накъде се стреми подмолното течение. Неговите заявления са кротки и привидно християнски; но когато проговори, то ще разкрие духа на змея. Наш дълг е да направим всичко, което е по силите ни, за да предотвратим застрашаващата опасност. Трябва да представим пред народа действителния спорен въпрос, като по този начин отправим най-действен протест срещу мерки, ограничаващи свободата на съвестта. Трябва да изследваме Писанията и да бъдем способни да дадем основание за вярата си. Пророкът казва: „Нечестивите ще вършат нечестие, и никой от нечестивите няма да разбере; а разумните ще разберат.““

„Важното бъдеще е пред нас. За да посрещнем неговите изпитания и изкушения и да изпълним неговите задължения, ще бъдат необходими голяма вяра, енергия и постоянство. Но ние можем славно да тържествуваме; защото нито една бдяща, молеща се, вярваща душа няма да бъде уловена в примките на врага. Цялото небе е заинтересовано от нашето благополучие и очаква да поискаме неговата мъдрост и сила. Всяко противодействащо влияние, било открито или скрито, може успешно да бъде отблъснато, „не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Моя Дух, казва Господ на Силите“. Бог е също тъй готов сега, както и в древността, да действа чрез човешките усилия и да извършва велики неща чрез слаби оръдия. Ние няма да спечелим победата чрез численост, а чрез пълно предаване на душата на Исус.“

„Сега, докато милостта още се задържа, докато Исус ходатайства за нас, нека извършим основателно дело за вечността.“ Southern Watchman, December 25, 1906.